

Đức Giêsu sợ hãi đau khổ và cái chết

Thưa cha, con có một thắc mắc: Tại sao Đức Giêsu đã chấp nhận và đã biết trước những gì Người sắp trải qua, mà trong Vườn Cây Dầu, Người còn lo sợ mà xin Chúa Cha cất chén đắng? (Têrêsa Ngọc Nga).

Chị Ngọc Nga mến,

Đọc Tin Mừng Luca 22,41-44, chúng ta thấy tác giả kể rằng khi đến sát giờ Khổ nạn, trong Vườn Ô-liu, Đức Giêsu đã lo sợ, nên Người đã cầu nguyện với Chúa Cha: “Lạy Cha, nếu Cha muốn, xin cho con khỏi uống chén này” (c. 42a). Và Người sợ hãi đến nỗi “mồ hôi Người như những giọt máu rơi xuống đất” (c. 44).

Trong thâm tâm bất cứ người nào, cũng có một sự thôi thúc được tiếp tục sống, và một nỗi ghê sợ đối với đau khổ và cái chết. Đức Giêsu là con người hoàn hảo, không bị tội lỗi làm cho cùn mòn các cảm xúc hoặc làm chai cứng trái tim, nên Người càng nhạy cảm hơn vô cùng, càng cảm thấy ghê tởm đối với những điều không tự nhiên. Trong nhân tính hoàn hảo, Người không thể không cảm thấy trong lòng có một sức đối kháng chống lại sự sỉ nhục, đau khổ và cái chết. Cảm nhận này càng thêm mạnh mẽ bởi vì Người biết rõ là không những Người sẽ phải chịu đau khổ và chịu chết, mà còn phải trải qua đau khổ và cái chết như một lễ hy sinh để cứu lấy loài người tội lỗi.

“Cơn giận” thánh thiện và công bình của Thiên Chúa đối với tội đổ xuống trên Người ở mức tối đa, bởi vì Người đã sẵn sàng đặt mình vào vị trí của nhân loại tội lỗi. Án phạt dành cho tội là cái chết, thiêng liêng cũng như thể lý. Và cái chết thiêng liêng có nghĩa là bị Thiên Chúa bỏ rơi. Vậy, ý nghĩ ấy mới thật là khủng khiếp đối với Đức Giêsu, vì từ muôn đời Người sống trong sự hiệp thông thân mật nhất và bền chặt nhất với Cha của Người! Thật ghê rợn cho Người vì Người biết là Người không hề có tội, lại sẽ bị treo trên cây thập giá, bị

hành hình đau đớn nhất và nhục nhã nhất như một tên gian ác, gánh lấy tội lỗi của nhân loại như Con Chiên Thiên Chúa chịu sát tế!

Không một ai có thể thăm dò được mức độ thâm sâu của cảm nhận Đức Giêsu đang trải qua tại Vườn Ghếtsemani khi mà thực tại tròn đầy của nỗi đau khổ trong tâm hồn cũng như trên thân xác Người đang thẩm dần vào tâm trí tỉnh trong vô tội của Người. Nhưng cho dù có sợ hãi trước những gì đang chờ đợi Người, và cho dù sức mạnh của sự dữ lúc đó có bùng ra trong một nỗ lực cuối cùng nhằm làm cho Người rung động, để kéo Người trốn thoát thập giá, Đức Giêsu vẫn không nao núng, Người nhất quyết (x. Lc 9,51: “nhất quyết” = làm cho mặt chai ra như đá) đi cho đến cuối con đường Người đã chọn, con đường Chúa Cha muốn. Dưới áp lực ghê gớm của các hoàn cảnh, nếu Người đã nói: “Lạy Cha, nếu Cha muốn, xin cho con khỏi uống chén này” (Lc 22,42a), thì cũng là chuyện tự nhiên, dễ thông cảm. Nhưng vừa thốt ra những lời ấy, Người tiếp ngay: “Tuy vậy, xin đừng làm theo ý con, mà xin theo ý Cha” (Lc 22,42b). Người nhận lấy trọn vẹn chén đắng, chén của đau khổ và sự chết, và uống tới giọt cuối cùng.

Trong cái nhìn của thánh sử Luca, trong thời gian Đức Giêsu ăn chay cầu nguyện trong hoang địa để chuẩn bị sứ vụ, ma quỷ đã cám dỗ Người phản bội sứ mạng mà không thành công; thánh sử viết: “Sau khi đã xoay hết cách để cám dỗ Người, quỷ bỏ đi, chờ đợi thời cơ” (Lc 4,13). “Thời cơ” chính là lúc này, là cơn hấp hối của Đức Giêsu trong Vườn Ghếtsemani. Quỷ tung ra “cơn cám dỗ cuối cùng”, nhưng nó cũng thất bại, và thất bại lần này là vĩnh viễn.

Cầu chúc chị luôn sẵn sàng noi theo gương chiến đấu của Thầy Giêsu.

Thân ái,

Lm Phan Long, ofm